

Het grote zomervakantieboek 2017

Ivo Kievenaar

**Het grote zomervakantieboek
2017**

*een reis- en aangeklede naturistengids
voor het hele gedichtengezin,
met veel liefde en achterklap*

*

Kievenaar & Vijn, *uitgevers*
Heveadorp 2017

voor Es & Daaf, Max & Gordy

© Ivo Kievenaar, 2017

Omslagfoto: © Ivo Kievenaar

Lettertype omslag: LA Headlights
Lettertype binnenwerk: Book Antiqua
Productie: www.bravenewbooks.nl

Voor info & vragen: kievenaar@gmail.com

ISBN 9789402163377

2Doc: De weg naar Fosse

Geen sterveling wil er 's winters heen,
een enkele voormalig socialistische kampeerder daar-
gelaten, maar ik, ik doe niets liever
en het kan me niet hard genoeg regenen
en de ruiten van de auto kunnen me niet beslagen genoeg zijn,
de hond me niet vaak genoeg overgegeven hebben,
de auto stinken naar vocht, vies vocht.
Het huisje in de verte is veel te groot,
dat kan het niet zijn, ik ga het godverdomme
vragen, Monsieur, excusez-moi,
nee, hier is het ook niet en daar niet
en daar niet en nergens niet, we zijn misschien vergeten
een huisje te huren?

O, dat had ik niet moeten zeggen,
wat had ik niet moeten zeggen?

Dat van die hond, onze hond,
je mag alles belachelijk maken maar niet onze hond,
dat snappen de kijkers niet,
die hebben we morgen precies een jaar.
Voor mijn part waar we uitkomen,
voor mijn part naast welke houtkachel we straks zitten,
maar zing liever van onze hond
een lied zonder vocht, vies vocht,
een ode aan onze Bulgaarse bastaard,
kun je dat?

Ik kan alles, schattebout, ik verzin u een hond
die we morgen op de kop af een jaar hebben,
zo rein als de neten dat ge hem geheel aflikken willen zou.
Als jij de teevee zo uitzet ga ik boven in bed vast liggen zingen.

Je suis Marco Bakker

Een best bekende volkszanger ligt in bed te galmen
in afwachting van zijn met een soort Oscar bekroonde vrouwtje
dat aan de huiskamertafel een strikje bindt
rond een cadeautje voor de morgen jarige hond.
Het strikje moet dertig keer over.

Eenmaal in de sponde zal ze zijn liedje afluisteren
en zijn fijne voetjes inpakken, in sokken
of in Franstalig krantenpapier voor de houtkachel
of ze met haar winterhanden warm wrijven en roepen
dat dit zo toch niet langer kan
en de burens zullen aanbellen en vragen wat er precies
zo toch niet langer kan
en ze zullen en masse naar de slaapkamer lopen
en papa's ijs- en ijskoude voetjes omvatten
en denken: van alle liefde het begin,
handen en voeten zijn van alle liefde het begin
en dan, daarna, pak je ze vast, want
wat is liefde zonder van aanpakken, doordouwen weten,
roepen, burens, haardvuur en ander ongemak?

Het lied is uit en de zanger betreurt van harte enkele regels,
sorry schorremorrie!, enkele minder verfijnde klankklinkers
en meeproosters. Hij haalt het rode slotje
van zijn zweetpoten, legt dit naast zijn gouden pols-
horloge op het vurenhouten nachtkastje en vaart naar dromenland,
het begin van alle ellende. Niemand is warm, denkt hij
nog, niemand komt bij wat warmte ook maar in de buurt. Alles
tolt en draait. Met de wolven is het raadzaam meehuilen.
Und was will das Weib?

Weet je

Ik ben voorbij het hek, Het Hek Voorbij, nee,
Ik laat niets achter dan roomzurige lucht in vogelvlucht

Alle veren aangebrand of voor onderzoek voorgekookt,
Ik wil het brakke land zonder horizon, zie je me al gaan

Niet langer dat meisje naast de besnorde chauffeur
Die alleen met ogen dicht gepijpt wil, zonnebril op

Land zonder mogelijkheden, hier en daar, okay, boomstam, wat
Gras voor tussen de tanden, gefluit dat je tenminste niet terughoort

Wegaanduidingen? Nooit van gehoord, wegen sowieso geen
Eigen pad, alleen, of wie met mij zover zalig zijn zal

Geen wilde paarden, ach, die laat ik voor het hek, het hele
Hengstenbal mag -tig maal op YouTube worden herhaald

Maar hier, hier voorbij het hek, het hek achtergelaten
Hebbende, is er niets, niet eens afwezigheid, zoals je

Wel wist

vrij naar Paulus op weg naar Damascus

Wie kent niet de jonge grijsaard
die dagelijks met hond en briefje
heel Landgoed Duno doorkruist?

Is het een brief van dochterlief
uit den verre, spreekt ze woorden
van heimwee en vaderliefde?

Is het een portret van de grijsaard
als jongeman, Heveaanse huizen
krakend en wederopbouwend?

Is het een simpel lijstje moeilijke
Franse woordjes van de eeuwige
zwerfer door land en landschap?

We weten het niet, gelukkig niet en
aan de hond kunnen we niet vragen
wat zijn brave herder toch bezielt.

Het is het lopen zelf dat ontroert,
het bebrilde boslopen met briefje
en hond, laten we hem met rust laten.

We slaan ons eigen pad naar huis in
waar moeder de vrouw rept van
een onrustige ziel, een lopertje,

een door zichzelf vooruitgeschoven
pion, een man van handen, niet
van woorden, behalve als hij loopt,

van huis naar elders en weer terug.